

SOCIETAT

Jordi Isanta: "Va ser violència gratuïta; n'apallissaven un, i després el següent"

Entrevista al germà de Josep Maria Isanta, el jove assassinat a la Patum de Berga ara fa vint anys

24.05.2025 - 21:40 | Actualització: 28.05.2025 - 13:21

El 28 de maig de 2005 Berga i tot Catalunya es van despertar compungides per la notícia d'una batalla campal durant la Patum que va acabar amb la mort d'un jove, **Josep Maria Isanta**. Una vintena de persones van irrompre al concert de barraques i van desfermar un autèntic malson de cops contra qualsevol persona que es trobaven. Un huracà de

violència en cercles concèntrics: un grupet envoltava la víctima i hi desfermava la puja de cops, i un cercle exterior impedia que la víctima fos auxiliada. Aviat van sortir les navalles i tres joves que eren al concert van ser apunyalats. A dos d'ells, la fulla els va tocar os. A Josep Maria Isanta, el cor.

Ads by FatChilli

La indignació social contra els assassins ràpidament es va redirigir contra un jove cos dels Mossos d'Esquadra, que encara es desplegava, i que aquella nit ni tan sols havia previst una patrulla a la vora del concert. Anys més tard, el TSJC va condemnar el Departament d'Interior per un funcionament "anormal i negligent" de les forces de seguretat. Pel vintè aniversari dels fets, VilaWeb ha entrevistat **Jordi Isanta**, germà de la víctima mortal, que també va rebre cops. Un treball periodístic que té continuïtat amb **la**

publicació d'un reportatge que reconstrueix què va passar aquella matinada, la indignació popular posterior, el judici, i els efectes psicològics que ha deixat en les víctimes aquella violència sense sentit.

Jordi Isanta, davant la rotonda on es feia el concert de la Patum.

—Quants anys teníeu quan va passar tot?

—Era l'any que en feia dinou, però encara en tenia divuit.

—I el vostre germà?

—Ell, vint-i-dos. N'hauria fet vint-i-tres al desembre.

—Sou molt patumaires a casa?

—Moltíssim. Sóc dels Nans Nous, una de les comparses de la Patum. Sempre ho hem viscut molt. Que si la Patum infantil, la Patum de la Pietat... I molta part de culpa la té la meva mare, que també és molt patumaire. Ho portem dins.

Ads by FatChilli

—Com era en Josep Maria?

—Li agradava molt viatjar, era molt intel·ligent i curiós, sempre intentava d'entendre el perquè de les coses. Era molt curiós i humil, no tenia cap maldat.

—I més enllà de la comparsa i la Patum, tenia vincles amb moviments socials?

—Sí, col·laborava sovint amb el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, un col·lectiu anarquista. També li agradava molt l'esport: esquiar, córrer per les muntanyes, escalar...

—Llegint la sentència, tot plegat sembla com un huracà de violència. Molt organitzat i metòdic, quan acabaven d'apallissar una persona, cercaven la següent. Com va començar?

—No s'ha sabut mai, no hi va haver cap detonant clar. Van venir a fer mal, violència gratuïta. N'apallissaven un, i després el següent. Si algú intentava ajudar, també anaven contra ell. Es va fer una bola gegant. Va ser un caos.

—Com vau veure que passava tot això?

—Érem a les primeres files del concert, i la música es va aturar. La gent mirava cap al darrere de l'escenari, que era on passava tot, i vaig veure-hi merder. Hi havia el meu germà, la meva ex-xicota... Gent corrent. I vaig anar cap allà. Era una batalla campal.

—**Què vau fer?**

—Vaig intentar adreçar-me a un d'ells i vaig clavar un cop de puny a un que pegava al meu germà. Després vam marxar cap a un cantó, els altres cap a un altre i vaig perdre'l de vista. Ja no el vaig veure més.

—**Coneixíeu aquest noi amb qui vau parlar?**

—D'aquí Berga. No érem amics, però el tenia vist del carrer o de sortir de festa.

—**Quan us hi vau adreçar, éreu conscient de tot allò que passava?**

POQUES MI PENSAR, VA SER TOT TANT RÀPID, TANT AGRESSIU tot... Després es van fer grupets i es va dissoldre. Al cap de poc em van dir que en Josep Maria era a l'hospital. Allà ens van explicar com havia anat tot. En teoria, va arribar a l'hospital que encara era viu, però la punyalada li va tocar el cor. Va ser mortal.

—**Què van explicar els seus amics?**

—Cadascú n'havia vist una part. Un era sobre l'escenari, l'altre era darrere, un altre a les primeres files... I entre tots vam poder anar reconstruint com havia anat la nit.

—**Què havia passat després de les punyalades?**

—Va córrer, es va escapar un bon tros de carrer, però es va desplomar. Anava amb dos més, i un va córrer a l'hospital de campanya, a la plaça de

**TERTÚLIA
PROSCRITA**

PARAULÒGIC

VilaWeb

Cerca

Inicia sessió

Vull fer-me'n subscriptor

Text

**Arnau
Leonart i
Fernández**

FOTOGRAFIES

**Albert
Salamé**

**The
Washington
Post**

Rebeu al
vostre correu
els articles de
The
Washington
Post publicats
en català a
VilaWeb

Viladomat, i el van portar amb ambulància a l'hospital.

RECOMANEM

Aixequen la suspensió de sou i feina als agents acusats d'haver ajudat Puigdemont, que continuen investigats penalment

Per què van impedir el trasllat de la Dama d'Elx i callen amb les pintures de Sixena?

Conchur O Giollagain: "Les llengües minoritzades han de reforçar els seus bastions, les zones on es parlen de veritat"

Salvador Macip: "Si no fos autista, segurament no faria totes les coses que faig"

Els plans del govern amb l'IRPF dinamiten el pacte d'investidura amb ERC

Els veïns de la

—Encara van apunyalat-ne un altre, i amb un tercer ho van intentar. I abans, també havien apunyalat un altre noi.

—Qui intentava ajudar també rebia. Es desfeia aquella mica de baralla, i agafaven el que intentava ajudar. Era tot seguit.

Una placa recorda Isanta just al punt on va caure desplomtat.

—Qui era aquesta gent?

—Gent problemàtica, a Berga se'ls coneixia per embolics amb unes altres històries. Drogues, baralles... Tothom sabia qui eren, i els Mossos també. Però com que no passava mai res prou greu, els deixaven fer.

—Ho van fer tan sols per buscar brega?

—Crec que sí, sempre he pensat que va ser això. Venien a fer mal, sense més ni més.

—No hi havia cap rerefons ideològic? Neonazis o així?

—No ho crec. Però una mica fatxes sí que ho eren, parlant clar.

—Ara tots ells ja són fora de la presó. Us els heu

**zona zero de la
gota freda
alcen la veu:
"La
reconstrucció
no ha acabat"**

**La història
manipulada en
una visita
guiada al
monestir de
Sixena: "Ja hi
haurien de ser"**

**Illa diu que no
ven fum i que
la Generalitat
gestionarà tot
l'IRPF el 2028**

trobat?

—Sí. Quan vas a comprar el pa i te'ls trobes, et fa molta gràcia. Cagondeu. Ells fan vida normal, tenen família i feina, i el meu germà no tornarà mai més. És el que realment sap greu. És el pitjor que pots fer a una persona i uns quants anys després tornen a passejar-se per Berga com si no hagués passat res. Per mi és fatal, però em poso a la pell dels meus pares i ha de ser horrorós.

—Molta gent estava enfadada per la resposta dels Mossos d'Esquadra.

—És que no hi eren. El divendres de Patum és el dia més tranquil, només hi ha la Patum infantil i es fa un concert. Suposo que per això no van posar-hi dispositiu. Des d'aleshores, cada any hi ha dispositiu policíac també el divendres.

—Els van condemnar i tot.

—Va ser una negligència. No és que no fessin res, és que no hi eren. Fins i tot on són sempre, a l'hospital de campanya, tampoc no hi eren.

—Un mosso va dir al judici que la gent els va rebre amb insults i cops als vehicles.

—Després d'una gran batalla, que t'hagin apallissat i apunyalat, que apareguin preguntant què ha passat... és clar que et reben malament. Hòstia, si haguéssis estat aquí hauria estat una altra història.

—Durant els dies següents hi va haver molta atenció mediàtica sobre Berga. Com ho recordeu?

—Tinc aquells dies una mica emboirats. En recordo trossos, però uns altres no. Era com si no hi fos.

—Es va venir a dir que com que l'espai de barraques era molt d'esquerres, els Mossos no hi

eren perquè no els hi volien.

—No eren ben rebuts, però sempre hi havia una patrulla fent una volta i prou. No calia un mosso quiet allà, només que de tant en tant passessin, com sempre havien fet. I no hi havia hagut mai cap incident.

—L'ex-consellera d'Interior Montserrat Tura va dir: "No sé si és normal que en una ciutat de 16.000 habitants hi hagi 7 casals llibertaris, 4 d'anarquistes i 3 d'independentistes radicals."

—Ens va indignar moltíssim. Al cap d'uns quants anys, ja no era consellera, va venir a fer una xerrada i un dels millors amics del meu germà li va demanar què volia dir amb això. Que sí, som 16.000 habitants amb casals llibertaris i independentistes, però tampoc no és que ho sigui tothom.

—I si fos així, quin problema hi ha?

—Exacte. Sóc anarquista i independentista, però mai no hem buscat brega. Sempre que hem fet alguna manifestació ha estat per millorar les coses i buscar la pau. Els "indepes i anarquistes", com diu, estàvem molt bé al concert fins que van arribar ells, que no són ni *indepes* ni anarquistes. El que va dir aquesta dona, i el to despectiu de pensar que és culpa seva, va ser molt lleig i dolorós.

—El president Maragall va demanar de venir a casa vostra per mostrar el condol, però els vostres pares li van demanar que fos sense càmeres.

—I no va venir. Volia la foto. Gent del govern i periodistes ens demanaven de venir a casa i fer una entrevista, i els vam dir sempre que no. Si volien donar suport, molt bé. Però venir a fer la

foto, no ho volíem.

—El judici va estar molt marcat pel paper de la jutgessa Ana Ingelmo, amb un posat molt dur i autoritari.

—Sí, va ser molt dura amb tothom, però en part s'agraeix. Tenia les coses molt clares i no va deixar que li passessin per sobre. Hauria pogut ser més humana, però està bé que les coses es diguessin clarament.

—També hi va haver queixes perquè no deixava declarar en català.

—Jo ho hauria preferit, perquè m'expresso molt millor en català. Encara que sàpiga castellà, molts matisos es perden pel camí.

—Quina sensació teníeu en el judici, havent de tornar a veure aquella gent?

—De bon començament vaig dir que no volia ser testimoni protegit. Ja em coneixien, i vaig testificar davant seu. Fins que no testifiques no pots entrar al judici, van ser dies d'espera. Els meus pares van voler ser dins sempre, també al judici dels menors. Van ser dies llargs, baixar cada

dia a Barcelona, durant les setmanes que va durar. Emocionalment, molt difícil. Ho revius tot. Una merda.

—Com ho duïen els vostres pares?

—Ara que sóc pare, els admiro molt més. Ho passaven malament, però el meu pare sempre intentava ser fort per la meva mare i per mi. La meva mare sempre ha expressat molt els seus sentiments, i el meu pare és més tancat. A vegades el veies pensatiu. Eren dies molt difícils.

—N'heu parlat amb el vostre fill?

—Sí, no pot ser és un tema tabú. Des del principi li hem dit que té l'oncle Josep Maria, però que és mort perquè hi va haver una baralla i gent dolenta el va apunyalat.

—Ha de ser molt difícil explicar-ho. Jo mateix no entenc aquesta violència tan gratuïta.

—Intento explicar-li de manera que ho pugui entendre: hi havia gent molt dolenta que el va matar. A principi de curs, un nen li va demanar si el seu oncle era el que van assassinar. I després em va preguntar "papa, com pot ser que ho sàpiga ell?". Li vaig explicar que a Berga aquells dies va ser un trasbals i tothom es va abocar amb nosaltres.

—Com ha estat per a vos créixer essent "el germà de l'Isanta"?

—De fet, sempre havia estat "l'Isanta xic", perquè érem el meu pare, el meu germà i jo. Hi ha gent que em mira i em veu com el germà del que van assassinar. Sempre ho he intentat evitar, no m'agrada gens ser el centre d'atenció. Però és un paper que encara que no ho vulguis, l'has de fer.

—Després del judici, les colles i les famílies dels

assassins continuaven a la ciutat?

—Sí, però van baixar molt el perfil. Van veure de seguida que l'havien cagat molt. Van tancar els tres o quatre capitosts i es van quedar sense saber què fer.

—Hi van tornar a haver incidents semblants, encara que fos de menor intensitat?

—Durant molts anys, no. Ara, últimament, no sé pas què ha passat, hi ha hagut alguns apunyalaments. No tan greus, res d'assassinats. Hi ha jovent que no sap què va passar. Per això el dia 30 fem una xerrada per a recordar-ho. No volem que es repeteixi mai més.

—Quins altres actes d'homenatge heu preparat?

—Un mural que inaugurarem el 28 de maig mateix, i el divendres 30 farem aquesta xerrada, una botifarrada i repetirem el mateix concert del dia que va passar tot. Quasi els mateixos grups, les barraques amb les mateixes entitats, i tot igual. Tant com es pugui.

—Com espereu que Berga i la gent recordi en Josep Maria?

—Per la gent que el coneixia, ja veus que deixava empremta. Un paio tan humil, però alhora tan puta, que de seguida es feia amb tothom. Qui el va conèixer, el recordarà sempre amb un somriure a la boca. Tot el que podia, t'ho donava.

Mural de Roc BlackBlock en record de Josep Maria Isanta, que s'inaugurarà dimarts.

VilaWeb fa trenta anys. Ens feu un regal?

Cada dia oferim el diari amb accés obert, perquè volem una societat ben informada i lliure.

Ajudeu-nos a celebrar-ho fent una donació única i sense cap més compromís.

10€

30€

50€

(Pagament amb targeta o Bizum)

LA PATUM

 12 COMENTARIS

COMENTEU

